

REKLÓ.

Pesten vasárnap november 8^{kán} 1840.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítékalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

Salvator Rosa.

Egy komor őszi reggel elhagyván Leontio a' sz Tódor - ut-
szát, átkelt a' Tiberiszen azon bárkák egyikén, melyek mindig
készzen vannak Vestatemplom oszlopainál. Fölment Janicul hegyére,
's tetejére érven befordult a' San-Pietro in Montorio egyházba, hogy
misét hallgasson. A' szegény fiatal férfi eltaszítatva a' világtól, buz-
góan folyamodott Istenhez. Letérdelt Raphael m e g d i c s ő ü l é s k é-
pe előtt, 's e' remek mű csepegtette szívébe ama nyugalmat és sze-
lid vidorságot, melyet a' szép mesterségek olly örömet adnak. Vé-
gezvén jámbor imáját, elhagyá a' templomot, 's a' talapzat egyik
kövére ült. Az örökös város lábai alatt volt elterülve. Leontio már
felhagyni készült látogatásával; azon Roma, melyet mult napon an-
nyira átkozott, most csendes föntségben jelent-meg előtte. Sokat szen-
vedett a' királynék e' királynéja, e' consuli, császári Roma; de pa-
nasz nem hangzék feldult kebléből. Stoicismus vagy vértanúság ket-
tős pálmáját mutatá, a' mint pogány vagy szent város vala. Mi szép
volt ő a' hegyről rá tekintve! Folyvást gyászolva, mint Niobe, foly-
vást vigasztalatlan; mert halvák dicső gyermekei, kik számosabbak
valának az ég csillagainál! Leontio kénytelen volt megvallani ma-
gának, hogy e' várost szereti; érté, hogy elnémulni kénytelen min-
den panasz, minden szerencsétlenség, kivált a' képzeleté, a' romok
e' városa, a' sirok ez urnéja előtt. Nehány lépésnyire lejött már,
midőn egy idegennek szemeivel találkozott, ki az Aqua Paola alatt
ült. Ez pompásan volt öltözve; keze drága gyűrűkkel diszítve; se-
lyem, bárson, csipke 's drágakövek boríták ruháját, hogy őt való-
di művész - izléssel ékesítsék; gazdag hüvelyű töre is vala. De feje
még nevezetesebb volt hercegi öltözeténél. Arczán minden jelentésű
izmok valának; szemeiből lángész lövelt; ajkai gunyra álltak; fe-
kete hajfürtei valami komolyat 's fenyegetőt kölcsönöztek arczu-
latának.

„Őn igen szomorúnak látszik — szólít az idegen, Leontióhoz fordulva — tán kedvesét veszté? — E kérdés olly élénken 's határozottan volt intézve, hogy Leontio kénytelennek érzé magát válaszolni rá. — „Részvétét, ngos ur, köszönöm! — válaszolt — de határozott feleletet excellentiádnak, fájdalom, nem adhatok.“ — „Barátom — élénken viszonzá az idegen — én nemes nem vagyok 's lenni nem akarok. Én önhöz hasonló vagyok; félelem 's tartózkodás nélkül mondja-meg tehát, szolgálhatok-e valamiben? pénzre van szüksége? — Lám, arcod nekem tetszik; szemeidből művészi tűz lövel; te halvány, bús vagy; légy tehát közlékeny, 's én kész vagyok rajtad segítni!“ — „De kinek köszönjem e' munkás részvétét? — „Hogy neked szolgáljak, kérdém-e nevedet? miért akarod tudni az enyimet? De tisztelem lélekismeretességedet; te bizonyosan becsületes ember vagy. Én Salvator Rosa vagyok; most talám elfogadod ajánlatomat?“

Ez ünnepeltt név hallására tisztelettel hajolt-meg Leontio. — „Mester! — mondá mélyen megindulva — Isten keze vezérelt ön-höz, éppen önt keresém. Tudom, hogy ön szives a' művészekhez. Én festész vagyok; nőtestvérem 's én ecsetem után élünk; Corsinínál dolgozom, kinek palotáját innen is látni. De most máshova vágyom menni. Roma az egyetlen város, melyet, ismerek; mert Ostiát, hol születtem, számba nem veszem. Látni akarom Nápolyt 's a' tengert; ez bennem ohajtásnál több, — szükség. Létem, melly jó nőtestvéremé, ez uttal szorosan van összefűzve; ön, mester, nápolyi születésű; nekem tehát fontos szolgálatokat tehet jó tanácsa 's oktatásával. Ez mind, mit jóságától kérek; pénzem, hogy éljek, elegendő, ha élfemet csakugyan életnek mondhatni.“ — Salvator Rosa fürkészőleg nézett az ifjúra, ki a' mester válaszát várván Stellina nevet irt ujjával egy forrás színére. Salvator Rosa folyvást vizsgálá Leontio arcát, azután gondolkozva veté szemeit égre, mint-ha lelkében rögtön keletkezett emlékezet villant volna fel. — „Mi neved?“ — kérdé végre. — „Leontio!“ — lön a' válasz. — „'S családi neved?“ — „Megint csak Leontio!“ — ismétlé az ifjú mélyen sohajva. — „Romában hol lakol?“ — „Sz. Tódor-utzában, szemközt a' templommal.“ — „Emlékezel rá, Leontio, hogy engem valaha láttál volna?“ — „Soha.“ — „De én, én már láttalak — hanem régen. Hol, azt nem tudom; emlékezetem homályos. — Milly korú vagy?“ — „Tizennyolcz éves.“ — „Tizennyolcz éves! Salvator Rosa lesüté szemét. 's bezára, hogy gondolkozzék. — Igen láttalak már! — folytatá szünet után. Nőtestvéred is van, mondd-meg, mi neve?“ — „Stellina!“ — Salvator Rosa csudáló mozdulatot tett. — „Csakugyan testvéred ő?“ — „Igen.“ — „Nem nőd, nem ked-

vesed? — Leontio iszonyú szemeket vetett a' mesterre. — „Kérdésem ne sértsen, fiatal barátom! — engesztóleg szólt Salvator Rosa. — Én nem tudvágyból kérdeim; testvéred neve lepelt meg; mert hajdan már hallám — sőt azt hiszem, magam is leírtam már azt — de úgy rémlik, mintha nem ama másik testvére volt volna; — emlékezetem hűtlen; nem tudom, hogy' vagyok vele. Testvéred barna, szemei — „Nem, testvérem szőke.“ — „Igaz, szőke 's fekete szemű — valódi angyalarcz!“ — Leontio hallgatott; arcza halálhalvány vala. — „Emlékezetem, kedves Leontio, egészen zavartt; életem, az igaz, eseményekben olly dús, hogy agyam be nem foghatja mindnyáját. De te, Leontio, elhalványodál; szenvedsz?“ — „Nem, nem!“ — „Vonásaid elrutultak; azok nem élő lényéi többé — o engedd, hogy a' rémület kifejezését, e' más világi sugárt, fel-fogjam röptében.“ — „S a' nagy mester legott kifejtett egy papirostekercset, 's íróveszszjét vevé: „csak egy pillanatig, illy mintát többé soha nem lelek!“ — Rajzolt. „Nézd vázlatomat, Leontio! halhatlanná akarlak tenni. Mi szerencsés esemény; ez fejed, csalatásig hasonló; Sámuel árnyának köszönöm azt, midőn az endori boszorkány fölidézi őt.“ — „Gyilkos, gyilkos! — dörgő hangon kiáltott Leontio — hallgass, vagy átszurlák gyilkossal.“ — Salvator Rosa esendesen viselé magát; az ifjú által kihagyá ragadtatni kezéből a' vázlatot, melyet az nyomban megsemmített. Azután visszahívá Leontiót, ki gyors léptekkel ment a' hegyről le, olly kétségbeesetten, hogy hinni kelle, Tiberisben akar éltének véget vetni.

Elfáradva 's fölhevülve lépett Leontio testvére elébe, „Láttad Salvator Rosát?“ — kérdé ez. — „Igen!“ — „Jól fogadott?“ — „Igen!“ — „Jó tanácsot adott?“ — „Igen!“ — „Megyünk Nápolyba?“ — „Igen!“ — „Mikor?“ — „Holnap!“ — Leontio négy nap mulva testvérével együtt Nápolyban „Apollo lantja“ című alacsony fogadóba lépett.

L—t—y.

ORSZÁG- 'S NÉPISMERTETÉS.

Nyitra vármegye némi ismertetése.

Nem kellemetlen időtöltést nyer az, ki Nyitra völgyébe kirándul; mert az anyatermészet nemcsak a' közönséges élet táplálására minden nemű szükségességekkel ajándékozá- meg e' megyét, hanem érdekeit is szemgyönyörködtető változatossággal ruházta-fel. — Itt az egész látkör mintegy büszkélkedve mosolyog az utazóra. Az északi bérceknek, vár-romoknak érdekes látványával, úgy a' térségen az ipar bő áldásainak adományaival egyiránt és méltan dicsekedhetik. Csak azon szenvedélytelen vándor nem tud itt a' meglegedés kia-

padhatlan tengerébe merülni, ki mind azt, mi diszes, figyelemre méltó, érzést buzdító, észrevenni képtelen.

Az erdők és szőlő-épületekkel övedzett Zobor hegynek nyugoti oldalán tót ajkú marahánok utódjai északra konyultt több faluban telepedtek - meg; a' megható bércznek keletre futó 's borházakkal elszórtt lánczai aljában pedig magyarok tanyáznak. Hogy ezek a' felfogható régiségnek setétségbe enyészett korától hős apáink törzsökös nyelvét folyvást megőrzötték, hiteles adatok 's mindenkori hagyomány bizonyítják. — Csak a' mult éveknek azon nyugtalan szelleme, midőn a' magyar nyelvnek alig pisloga már csak legkisebb szikrája is, de kivált a' tót lelkészeknek a' honi nyelvhez, mint azt nemtudóknak, idegenkedése, engedte elkorhadni annyi magyar helységnek 's magyar nevű családoknak ezen ismertető jellemét: azonban biztos reményt táplál keblem, hogy a' jövődő 's már is magyar lelkületű munkás lelki - pásztorok szakadatlan apostolkodási buzgalma, be fogja avathatni sok magyar - tót falu lakosainak hálás maradékat 's unokáit azon hamvából Phoenixként feltámadt ősi szép nyelvnek teljes birtokába, melytől hanyag őseik irigyen megfosztattak.

Nyitrai magyarok időtöltései.

Divatoznak ezeknél munka szünetkor kedvtöltő napok is, kivált vasárnapokon déleesti órákban a' némberek, elkülönözve férjeiktől, házak eszterhái előtt rendezett padokra, vagy sárból, anyagból alakult kerevetekre letelepednek; mások a' szántóföldeket, szőlőket, réteket vizsgálják, és vagy sétaközben, vagy pihenő helyzetekben, hogy léhaságukról ne vádoltassanak, a' hajdani ős időknak mohlepte történeteit regélik, vagy a' jövődő kor folyását jósolják. A' hölgy virágcsák zene kellemeivel, dongó dorombokkal, az aggastyánok pedig és sühederek, kivált esti órákban, farullyáikkal éldelik szabad óráikat.

Farsang utósó napjaiban a' czéhbe már beavatott füzéres legények, lobogós gyolcsingeket öltvén, előtárlott mellényekben, vállhegyeiről függő dolmányokban, melyeket csak szigorú télen öltenek-fel, övesen és kardosan, barna-hangászok kíséretével, mitől még a' permeteg sem tiltja-el őket, járnak házonként, 's a' farsangi karddal keringéseik, valamint a' rákövetkező egy pár magyar táncznak komoly eljárása után egyszerű étellel és itallal, 's egy pár váltott szóval örvendeztetik őket kedveseik; az ajándékozott szalonna - falatokat pedig egy suhanczra bizott nyársra tűzik. — E' vi-gadalmi szokás divatoz a' gyengébb korú csákányos fiataloknak (itt panduroknak) czéhbe állott csoportjánál - is. E' kedvtöltést megelőzik a' még gyengébb iskolabelieknek táncza kövér csötörtökön dudaszó mellett. Szent Balázs és Gergely napjai is ünnepélyesek a'

tanuló falusi gyermekeknek; midőn mentoraik meghagyásából, és régi szokás szerint minden házba beköszöntenek; és pedig Sz. Balázs napján szoba közepére tüzi egy közülök a' vas nyársat; ezt sorosni karikába veszik, és mint a' fürge méhecskék szende hangon egész szabatsósággal éneklük a' következő dalt:

„Szent Balázsnak napján szabadságunkban van,
Hogy házonként járjunk, segítséget várjunk,

’S énekeljünk:

Omne dignum, reverendum laudes.
Adjatok gyermekeskét, hallja a. b. czécskét,
Omne dignum, reverendum laudes.
Adjatok leánykát, söpörjön iskolát;
Omne dignum, reverendum laudes.
Adjatok egy ludat, hadd mutasson utat iskolába.
Adjatok egy kakast, hadd kaparjon garast papirosra.
Most úgy fogunk tánczolni,

(és a' nyárs körül, melyet egyik közülök a' padlás gerendájába szúr, kerekben tánczolnak)

Mint a' molnár tyukjai,
Ha jól laktak buzával, ’s az ellopott árpával:
A' gazdánk embersége, gazdasszony tisztessége,
Adjon darab szalonnát, vérest, májast, nagy hurkát,

(most egy-egy felemeli kezét, ’s felkiált.) ekkorát!

Mert ha nekünk nem adtok, fazekakban kárt valltok,
Mind lehullnak a' polcra, és a' tyukok a' pántról.
Ha nem akarja ketek azt, hogy kárt tegyünk, vagy pedig mást,
Nézze ketek meg a' padlást, ’s hozzon ketek le egy kolbászt.

(Szerény hangon egyik ezt mondja.)

Macska van a' szalonnán, kergessétek - el onnan;
Szegetek egy falatot, nekünk is egy darabot.

Ennek végével elvárják a' ház asszonya által szalonnából, egy két tojás, vagy néhány krajczárból számukra készített adományt; végre, midőn kijelelt körüket megtették, mesterök házána a' nyert ajándéknak általadvával, nekik feladott kevés étellel ’s itallal bevégzik hivatásuk kötelességét.

Illyen szertartási szabály fordul - meg a' falusi iskola - mesterek ünnepén, mely szent Gergely napja; midőn a' tanítványok minden háznál, legidősb tanuló társuk vezérlete mellett, illedelmes jelentésre nyertt szabadság után elzengik előre betanult következő daljokat:

„Szent Gergely doktornak, híres tanítónak

Az ő napján

Bevett rég szokásként, menjünk Isten szerént
 iskolába.
 Miként a' madarkák, gyönyörű tavasznak
 Zengedeznek :
 Ugy a' deákocskák házonkint eljáznak
 'S énekelnek.
 Szerelmes öcséink, ti lesztek társaink,
 jertek-el már !
 Jó mesterünk vagyon, kit Isten megáldjon,
 Ő minket vár.
 Ide mostan tehát kiki maga fiját
 elküldheti,
 Itt őt szent ihletben és jó nevelésben
 mivelheti.
 Illy helyen királyok, urfiak, 's császárok
 taníttatnak ;
 A' szegény árvák is, elhagyott fiak is
 oktattatnak.
 Jó atyák magzati és jámbor rajzati
 örüljetez,
 Kik itt az erkölcsben, mint gyümölcsös kertben,
 neveltettek.
 Most azért hozzátok, sok tojást rakjatok
 e' kasunkba,
 Mi azt megköszönjük, el sem is felejtjük
 hű hálánkba'.
 Az Isten áldása 's ezért áldomása
 házatokon,
 Maradjon mindétig, világ végzetéig
 jószágtokon !
 Mert ki ajándékot nyújt nekünk, mint szokott,
 ez órában,
 Díját veszi annak ő, nagy jutalmának,
 mennyországbán.
 E' kedves fáradaimaikat végezvén, midőn kissé mesterök lak-
 jában kényelmesen lakmároztak, önjeikhez oszlanak.

Közi K. H. K. J.

HAZAI HIRLELŐ.

Nevezetes jelesség. Pápán f. évi őszutó 25-kén az itteni nagyon
 számos izraeliták gyermekeivel történt az első nyilvános kísérlet. Még pedig
 első, nemcsak a' zsidó és német, de mi legjelesebb — a' magyar nyelvben is
 Ugyan is az itteni előkelő és jobb nevelésű izraeliták már 17 év óta folyvást

azon törekvének, hogy növendékeiket a nyilvános és közös iskolákban nevelhetnék: de a' töke és költségek hiánya azt mindeddig hátráltatá. — Sőt az ős balvélemény is nagyon ellene szegült azon ürügy alatt, mintha a' külön népek külön vallása és oktatása is csak különyszerűleg történhetnék. Az egyébként is nem csekély akadályt a' külön, és más úgy nevezett kuzskó-tanítók is mind inkább súlyosíták, — attól félve, hogy a' nyilvánosan rendezett iskolák miatt ők, — egyébként is csekély keresményüktől egészen elzárattatnak. Mindazáltal t. t. Horvitz Pál mostani főrabbi, Hirschler, Neuman, és Schlesinger Sámuel kifejelebb urak buzgó segedelmével, főleg a' magyar nyelvet sürgetve, annyira vihető a' dolgot, hogy ezek évenként a' nyilvános iskolaházbért különös sziveskedésből megtérítik. Azon kívül dr. Pserhofer, mint az iskolák főügyelője, Klein Gottlieb, Böck Leopold, és Schlesinger Jónás urak segedelmével, öt nyilvános oktatónak fizetéséről is gondoskodnak; — kik közül t. t. Dubovay János (itteni evangélikus főlshentelt káplán ur) sziveskedék a' magyar professorságot felvállalni, évenkénti 400 v. ft. fizetés mellett; Schlesinger Lázár pedig, mint elemi oktató, holnaponként 24, Borgesz Samuel a' szép írás-oktató 18; Goldberger József német és zsidó nyelv-oktató 48, és Koritsaner Lázár, mint a' Talmud magyarázója, szintén 48 v. forinttal fizettetnek. — Ezekhez járul még a' süket-némák tanítója 4 forint hópénzzel.

Ezen intézet leginkább is a' magyar nyelv tanítása és terjesztése végett csak augusztus 1-ső napján nyílt-meg, és már 120-nál több szegény gyermek éldeli ingyen a' nagyon tiszteletre méltó jeles férfiak kegyes jószívúsége gyümölcseit. — A' fenn említett jeles examen-tartással történt közmegelegedést pedig, hol t. t. Dubovay János urnak szorgalma, a' növendékekkel pedig szelíd bánásmódja különös dícséretet érdemle, — ezennel nyilván kijelenteni erkölcsi fő kötelességemnek érzem és tartom. — Az intézet czélszerűsége és hasznos volta okozá, hogy ez óta az igen is megszaporodott tanítványok miatt még egy új oktatót, Klein urat, kellett segédül választani.

Német és tót nyelvű honfiak! kik a' magyar nyelv tanításában és terjesztésében még jelenleg is tétováztok, nemde kénytelenek vagytok elpirulni, midőn a' még csak most honosodó izraelita is azon dieső nemzet nyelvét becsüli, sőt magáévá is teszi, melly őt kegyesen ápolja és közpolgárai közé számítja!

Dr. Malatides.

KÜLÖNFÉLE.

Meghiúsított zsebelőesiny. Gorgoli ur, a' szent pétervári rendőrség főnöke, és a' nagy orosz hadsereg egyik legjelesb tisztje, egyszersmind legszebb férjfia a' fővárosnak: a' történet azonban úgy akarta, hogy hozzá egy gaz zsebelő is a' csalódásig hasonlítson. Az arcnak ez analogiáját hasznára tudá fordítani a' csaló. Az új Sosias tábornoki egyenruhát öltött, világos szürke köpenybe burkolá magát, 's olyan színű lovakat bérlett magának, minőken Gorgoli szokott járni. Így elkészülve megáll egy gazdag pénzváltónak háza előtt, gyorsan az írószobába megy, 's a' pénzváltót következőleg szólítja-meg: „uram, ismer-e engem? Én Gorgoli tábornok 's a' rendőrség főnöke vagyok.“ — „Van szerencsém excellentiádat ismerni.“ — Jó tehát; nekem 25.000 rubelre van szükségem valamelly halasztást nem szenvedhető bere elintézésére; a' minister távulabb van, mintsem hozzá fordulhatnám, 's a' legcsekélyebb halogatás dugába döntené munkámat. Azért

jöttem önhez, hogy ez összevet kölesön vegyem; jöjjön holnap reggel 9 órakor palotámba, 's a' kölesönt hálával fizetendem vissza." — „Kegyelmes uram — mond a' pénzváltó, ki e' látogatás által nagyon megtiszteltnek érzi magát — örvendek, hogy excellentiának e' csekélységgel szolgálhatok. Nem parancsol többet is? szolgálatjára állok." — „Adjon ön 30.000-ret csupa előre vigyázatból." — „Itt van kegyelmes uram." — „Köszönöm, 's holnap 9 órakor elvárom önt." — E' szavak után elszárgult a' kalandor. Más nap reggel, a' meghatározott órában, megjelent a' pénzváltó Gorgolinál, ki őt szokott nyájasságával fogadván, látogatásának okát kérdé. E' kérdés a' pénzváltót némileg megzavará, 's minél tovább 's figyelmesebben vizsgálá a' tábornokot, annál szembetűnőbb különiséget talált közte és a' tegnapi egyén között, ki őt a' tábornok neve alatt olly rutul kijátszá. — „Kegyelmes uram! — mond rövid gondolkodás után a' pénzváltó — meg vagyok l'pva." 'S ezután szóról szóra elbeszélte a' gaz csinyt. Gorgoli félbeszakasztás nélkül hallgatá őt végig. Midőn beszédét elvégezte, világos szürke köpenyét hozatá-elő a' tábornok, és fogni parancsolt. Mig rendeletei megtörténtek, újra elbeszélést az esetet legkisebb körülményeivel együtt, 's a' pénzváltónak meghagyá, várakozni reá palotájában, míg visszatérend. A' tábornok először is a' pénzváltó háza elébe kocsizott, 's innen azon irányt követé, melyet a' zsebelő tegnap vőn. Az első rendőrtől, kivel találkozék, kérdé: „Tegnap, délután három órakor ezen kocsiztam-el; láttál-e?" — „Igen is kegyelmes uram!" — „Merre mentem innen?" — „Troitskoy hid felé." — „Jól van." — A' tábornok a' kijelölt utra tért. A' hidon egy másik őrral találkozék, kitől kérdé: „Tegnap délután 3 óra 's tíz perczkor erre kocsiztam; láttál?" — „Igen is, kegyelmes uram?" — „S innen merre indultam?" — „Excellentiád a' hidon ment keresztül." — „Jól van." — A' tábornok áthajtván a' hidon túl, nagy Péter fa-házánál megállott. Az őrkunyhóból egy rendőr lépett — ki. — „En tegnap délutáni negyedfél órakor erre mentem!" — monda Gorgoli — „Igen is, kegyelmes uram!" — „Láttad, merre indultam innen?" — „A' Viburg quartiere felé." — „Helyesen." — A' tábornok pihenés nélkül ment a' kijelölt uton. A' laknya előtt ismét egy rendőrré talált, ki a' palinkatár felé utasítá. Az itteni őr a' Boskresonskoy hidnak igazítá, 's miután itt is áthaladt volna, az utósó őrhez fordult: „Mentem én erre tegnap délután ötödfél órakor?" — „Igen is, kegyelmes uram." — „S innen merre vettem utamat?" — „Excellentiád a' katalin-esatorna hosszában a' 19-ik számalatti ház felé ment." — „S oda beléptem?" — „Igen." — „Láttál onnan ismét kijönni?" — „Nem!" — „Fölségesen! Hallgass, 's hozz 4 katonát a' laknyából." — Az őr sietett főnöke parancsolatját teljesíteni, 's 10 percz mulva visszatért a' katonákkal. Ezek kíséretében a' 19-ik szám alatti házhoz megy Gorgoli, a' kaput bezáratja, 's kitudja, hogy az, kit ő keres, 2-dik emeletben lakik. Itt az ajtót hatalmas erővel berugja, 's maga előtt látja antagonistáját, ki e' váratlan látogatás által elrémitve, tettét azonnal megvallja, 's a' 30.000 rubelt kézhez szolgáltatja.

Figyelmeztetés. *Videki t. cz. olvasóinkat figyelmeztetjük, hogy e' lapok jövő 1841-dik esztendei folyamatjának első felére az előfizetés már elfogadtatik; a' következő pesti Leopold-vásárra jöendő alkalmuk által pedig legkönnyebben lehet beküldeni a' szokott előfizetési díjt egyenesen a' kiadó hivatalhoz.*

Szerkeszti Mátray Gábor, halpiazcon, Dencs-ház, 56-dik sz. a.

Nyomatik Trattner-Károlyi betűivel, angol vas-sajtón
uri utsza 453.